

הבעלים הטיפשים

אירלנד

לפני שנים חי בארץ ארין, היום אירלנד, אדם צעיר שחיפש לו אישה. מכל הבנות שהכיר מצאה חן בעיניו הבת של חוואי אחד. אבא של הבת הסכים והם התחתנו וגרו בחווה. יום אחד הצעיר ואישתו, וגם החוואי עצמו ואישתו יצאו לביצה כדי לאסוף כבול להסקה בחורף. הם עבדו שעות ארוכות ובמשך הזמן נעשו רעבים. לכן שלחו את האישה הצעירה הביתה, להביא להם ארוחה, וגם להביס את הסוסים. הצעירה נכנסה לאורווה ושם ראתה כי למעלה, מעל ראשה תלוי אוכף כבד. היא נבהלה ואמרה לעצמה: כמה איום יהיה אם האוכף הזה ייפול עלי ויהרוג אותי! היא התיישבה במקום תחת האוכף והתחילה לבכות. העובדים בשדה נעשו רעבים יותר ויותר. "מה קרה לה?" שאלו זה את זה ובסוף אמה החליטה שלא תמתין יותר והלכה לראות מה קרה. היא לא מצא את הכלה בבית ולא במחלבה ולכן

נכנסה לאורווה, שם מצאה את הצעירה יושבת ובוכה.

"מה קרה, חמדתי?" שאלה. והצעירה ענתה מתייפחת "כשנכנסתי וראיתי את האוכף מעל ראשי חשבתי כמה איום יהיה אם הוא ייפול עלי ויהרוג אותי!"

האישה הזקנה דפקה ידיים "אכן, אם יקרה דבר כזה, מה נעשה?" והיא התיישבה ליד כלתה ושתייהן פרצו בבכי מר.

"משהו מוזר קרה" קרה החוואי הזקן בשדה, שבינתיים היה לא רק רעב אבל גם כעוס "אלך לחפש אותם." הוא הלך ומצא את אישתו וכלתו באורווה.

"מה קרה לכן?" שאל.

"הו, כשהבת שלנו נכנסה הנה וראתה את האוכף הכבד תלוי מעל ראשה, חשבה מעד כמה שזה יהיה איום אם הוא ייפול ויהרוג אותה" ענתה אישתו.

"אכן, איום הדבר" קרא הוא, התיישב על ידן ובכה יחד איתן.

כשירד הלילה חזר הביתה הבעל הצעיר, רעב מאוד, ומצא את שלושתם בוכים באורווה. "מה קרה לכם?" שאל.

"כשאישתך חזרה הביתה היא ראתה את האוכף הכבד תלוי מעל ראשה וחשבה כמה שיהיה איום אם הוא ייפול עליה ויהרוג אותה" ענה לו החותן. "אבל הוא לא נפל!" ענה הצעיר. הוא חזר למטבח להכין לו ארוחת ערב והשאיר אותם בוכים באורווה.

למחרת הוא קם בבוקר ואמר לאישתו ולהוריה "אני הולך עכשיו ולא אחזור לבית הזה עד שלא אמצא שלושה אנשים טיפשים כמוכם." הוא הלך והגיע העירה. בבית אחד ראה דלת פתוחה, אזי נכנס ומצא שם רק כמה נשים יושבות ליד גלגלי טוויה.

"אתן לא מהעיר הזו" אמר.

"נכון" ענו הנשים "וגם אתה לא?"

"אני לא מכאן" ענה "אבל האם טוב לחיות במקום הזה?"

הנשים הביטו זו בזו.

"הגברים בעיר הזו הם כה טיפשים שמאמינים בכל דבר שרק נגיד להם" ענו.

"הנה טבעת זהב" אמר הצעיר "ואותה תקבל האישה שתצליח לשכנע את בעלה להאמין בדבר הבלתי-אפשרי ביותר. והוא עזב אותן שם. כשרק חזר הבעל של האישה הראשונה היא

אמרה לו "אתה חולה!"
"באמת?" שאל הוא.

"כן, אתה חולה" אמרה "תתפשט ושכב במיטה." הוא אמנם נשכב במיטה ואז היא ניגשה אליו ואמרה "אתה מת!"
"האמנם?" שאל הוא.

"כן, ככה זה. עצום את עיניך ושכב בלי לזיז יד או רגל."

והוא הרגיש את עצמו כמו מת.

בקרוב חזר הבעל השני ואישתו אמרה לו: "אינך בעלי!"

"כך הדבר?" שאל הוא.

"כן אינך בעלי" והוא הלך משם לישון ביער.

כשהגיע הבעל השלישי אישתו נתנה לו את ארוחת הערב שלו, והוא הלך לישון כרגיל. למחרת דפק נער בדלת ביתם והזמין אותם להלוויה והאיש רצה כבר לקום כשאישתו עצרה אותו "יש עוד מספיק זמן. הוא שכב עד ששמע את ההלוויה עוברת ליד ביתם.

"עכשיו קום, אבל מהר" קראה אישתו. הוא קפץ מהמיטה. "איפה הבגדים שלי?" שאל את אישתו. "אבל הרי הנך לובש אותם" ענתה האישה. "אני לבוש?" שאל.

"בוודאי" אמרה "ותזדרז עכשיו כי יקברו את המת לפני שתספיק להגיע לשם.

הוא יצא בחיפזון מהבית, ורץ אחרי ההלוויה בכותונת לילה בלבד, וכשהאנשים ראו אותו כך, שכחו למה באו ורצו להסתתר בפניו. בסוף הוא נשאר לבדו עומד ליד ארון המתים. כעבור רגע יצא מהיער אדם ופנה אליו "האם אתה מכיר אותי?"

"לא" אמר האיש הערום "אינני מכיר אותך." "אבל מדוע אתה ערום?" שאל האיש מהיער. "אני ערום? הרי אישתי אמרה שאני לבוש כהלכה" ענה.

"ואישתי אמרה לי שאני מת" אמר האיש שבארון. לשמע קולו של זה השניים האחרים נבהלו כל כך שרצו ישר לביתם, והאיש מארון המתים קם ורץ אחריהם. אישתו הייתה זו שקיבלה את טבעת הזהב, כי הוא היה הרי טיפש יותר משני האחרים.